
Tar Károly**Hommage a József Attila**

József Attila Medáliák című versének lehetséges vége

12.

*„Az eltaposott orrú fekete,
a sárga, kinek kékebb az ege,
a rézbőrű, kin megfagyott a vér
és a lidércként rugódzó fehér –”*

A szentség-sziporkából részt remél,
a szürke, mit a józanész felél,
a kibuggyanó vörös melege,
a szent őserő nyugalom-jege.

Párizsi levelek**A rengeteg mélyén**

Párizsban barna lányok bőrén
szikrázik Afrika.
Párizsban amcsik bankkártyáján
pöffeszkedik Amerika.
Párizsban egy padon, együtt pihen
a sokféle Ázsia.
Párizsban pompás a múlt, fényes a jelen:
„cifra rengeteg”.
Párizsban bulvárok szélén,
kertek s metrók mélyén, fehérek közt
küszködve él Európa - a beteg

Ady nyomában

Párizsba tegnap berepült az Ősz.
Szent Mihály útján bandukolt öregesen,
kánikulában zaj-lombok alatt
kapkodtam ősz fejem.

Gyalogoltam magam is a Szajna felé
s lelkemben régen elégték a rözse-dalok:
fürcsák, kivagyisok, lelombozók,
arról, hogy nemhiába éltem s dalolok.

Régen elért az Ősz, némán fehérített
Szent Mihály útját, a Sorbonne-órát,
s a Szajna parti fényt velem miért
jövőt-hullató őszömön ismertette meg?

Perc-életem röpke Nyara így is megremeg
Párizsba kacagni hozott az Ősz
költőnk nyomában fellélegezhettem
kitaposott éveim súlya alatt.

Sors

ha eperfa lennék
viharban
kidőlnék
ha eperfa lennék

szomorúfűz volnék?
bánatban
feküdnék
de szomorú volnék

ha tölgyfának nőnék
hölgyeket
ölelnék
keményfának nőnék

de hát ember lettem
sírva is
nevettem
merthogy ember lettem

most hogy öreg volnék
derékban
hajolék
merthogy öreg volnék

és hátamon hordom
szertelen
sor-sorsom
a hátamon hordom

elfásult erőben
terítve
redőkben
elfásult erdőkben

testemet terítón
életem
szemfedőm
testemen terítóm

szélporból a lelkem
mit titkon
megleltem
szétporlik a testem

Egykedvű dal

kit szeretek és ő szeret,
ha megszeret;
jön, marad, és már nem mehet,
ha elmehet;
majd visszajő, ha lesz idő,
ha lesz idő;
s ha lesz-időm már lejár,
ha már lejár;
szerehetnékem is bezár,
ha majd bezár;
szerelemvágyam majd taszít,
ha eltaszít;
érzelmeimen így lazít,
ha majd lazít,
s aki akar, majd kit akar.
ha kitakar;
és elsuttogja mit akar,
ha jót akar.

Herceg!

az aki megszeret
zabálni is szeret:
a jókat belőlem,
ha tényleg szereti
mind-mind megeheti

**Drab Károly munkája
kerámia**